

Wel, voor wat The Dirty Blues Band betref, was het voor elk groepslid de allereerste keer dat we iets zouden gaan opnemen. We waren nog groentjes, schooljongetjes eigenlijk, en ik besepte maar al te goed dat er nog heel wat moest worden geoefend. Er volgden wat personeelwissels en toen ontmoette ik George, die na verloop van tijd dus ook onze rangen verhoogde. Toen we onder de naam Bacon Fat opereerden, had ik al heel wat meer ervaring achter de rug.

In 1973 maakte je solo het album "Rod Piazza, A Blues Man" voor het LMI-label en in 1979 had je je Chicago Flying Saucer Band. Wat was er verkeerd gelopen bij Bacon Fat ?

De Bacon Fat-band bestond uit heel verschillende kerels die elk ook een heel verschillende weg hebben bewandeld. Sommigen ervan werden vermoord. Zo had ik op een bepaald ogenblik niemand meer om me heen en gebruikte toen gewoon de Rod Piazza-naam bij m'n opnames, die inderdaad toen ook op een ander label uitkwamen. Met Bacon Fat zaten we bij Blue Horizon, het label van Mike Vernon. Ik denk zelfs dat hij destijds de naam Bacon Fat in het leven heeft geroepen. Hij had Jelly Bread, Chicken Shack en Bacon Fat. Bij de label-wissel wou ik onder m'n eigen naam verder gaan.

Het album wat je in 1973 maakte en dat van The Chicago Flying Saucer Band zijn nu echte collector items. Werden ze ooit op cd heruitgegeven ?

Neen, ik denk het niet. Alhoewel de verrassingen de wereld nog niet uit zijn. Onlangs zond iemand, ik denk uit Finland, me een cd-heruitgave van het tweede Bacon Fat-album. Daar wist ik het bestaan niet eens van af. Van de albums die je bedoelt heb ik zelf ook de tapes niet, dus dat wordt waarschijnlijk niets. Wat ik wel sinds kort bezit, zijn de tapes van een concert wat ik samen met Hollywood Fats (gitaar), Larry Taylor (Bass) en Richard Innes (drums) gegeven heb. Pete Welding nam het live op in 1975. Ik denk er sterk aan om die tapes te verkopen aan een geïnteresseerd label.

Ik wou je net vragen of je ooit met Hollywood Fats hebt gespeeld ! Richard Innes was de Bacon Fat-drummer en de eerste gitarist van jouw Mighty Flyers was Junior Watson. De link is er toch duidelijk hé ...

Weet je, ik heb Hollywood Fats zijn eerste job gegeven ! toen Buddy Reed begin 1971 Bacon Fat verliet, huurde ik Fats in. Dat was de allereerste keer dat hij in een band speelde. Hij was toen pas 16 jaar oud.

*Shaky Jake & Rod (1976)
(foto uit het archief van Rod Piazza)*

Wanneer je het succes van jouw Mighty Flyers vergelijkt met de appreciatie dat het publiek destijds had voor The Dirty Blues Band of Bacon Fat, kunnen we dan stellen dat je nu een gelukkig man bent ?

O ja ! In de jaren '60 en '70 liep lang niet alles van een leien dakje voor jonge blanke muzikanten. Toen had je nog Wolf en Muddy en iedereen, ..., eh, Big

*Rod en George Smith (1979)
(foto uit het archief van Rod Piazza)*

Mama en Albert King. Deze mensen kregen alle grote jobs aangeboden. Voor ons was het moeilijk. Zelfs voor George Smith en Peewee Crayton was het toen "pretty tough". Vanzelfsprekend geniet ik nu volop van The Mighty Flyers. Ik ben zo tevreden met de ploeg die we nu hebben en het succes ...

Toen we elkaar in 1988 spraken, vertelde je honderduit over 2 nieuwe projecten die toen liepen. Je was met een solo-bluesplaat bezig ("So Glad To Have The Blues") en tegelijk ook met het groepsalbum "Undercover". Dat laatste was een mix van verschillende stijlen en bevatte meer populaire muziekgenres. Je wou een breder publiek bereiken en je zowel op de blues-als de popmarkt vestigen. Bracht "Undercover" op dat vlak bevrediging ?

Neen ! Ik ben er toen niet in geslaagd om voor die opnames een platencontract te kunnen afsluiten met een label dat tot het "star-net" behoorde. Dit is een pure verspilling geweest ! Eén ding heb ik er wel uit geleerd : "schoonmaker blijf bij je leest" ! En daar ben ik dan wel weer gelukkig om.

Wat gebeurde er trouwens met jouw eigen Murray Bros.-label?

Het was té moeilijk om voor de platen betaald te worden. Het was zelfs bijna onmogelijk om betaald te worden door de distributeurs. Murray Bros. was een verlieslatende zaak. Eigenlijk hebben we daar nooit ook maar 1 dollar winst gemaakt. Uiteindelijk hebben we het opgegeven en verkochten we een aantal tapes aan Blind Pig. Ik geloof dat alles hierdoor alsnog op een nuloperatie is uitgedraaid.

In 1991 tekende je bij Back Top Records en je keerde terug naar je pure roots : de blues. Ik geloof dat "Blues In The Dark" en "Alphabet Blues" je uiteindelijk de erkenning hebben gegeven, die je verdiende ...

Ja, alhoewel ik aanvankelijk niet in die richting dacht. Ik was al zo lang zomaar wat aan het aanmodderen en opeens ontdekte ik